

JUSTICIA SOCIAL

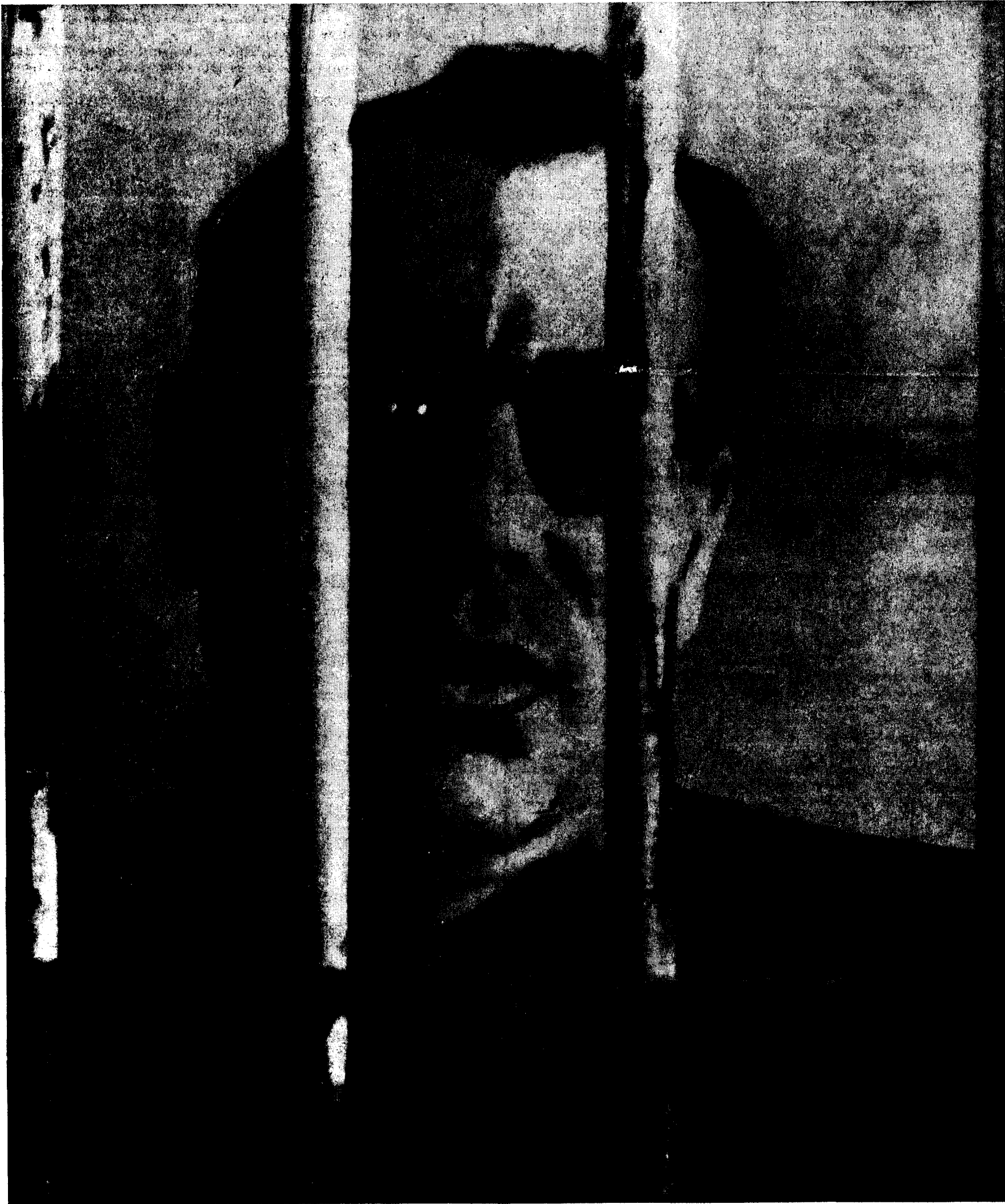
EPOCA IV - NUM. 46
13 de febrer del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÈFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

30.000 EMPRESONATS ESPEREN LLUR ALLIBERAMENT

30.000!!

Des del Penal de Santa Maria

Hem demanat una quartilla al camarada Comorera. És aquesta.

Els que sofrim condemna per haver complert amb el nostre deure en bé de la República, de Catalunya, de l'emancipació integral dels treballadors, estem segurs de la victòria definitiva de les esquerres coaligades.

En mans del poble estem i en el poble confiem. En ell resideix la sobirania i d'ell, només d'ell, esperem la llibertat i el retorn a les lluites per l'ideal.

Lluites tot just començades!

El 16 de febrer serà una data gloriosa, de recobriment. Però més que el 16 de febrer ens preocupa l'endemà. El 16 treurem l'enemic de la fortalesa. L'endemà del 16 haurem de treballar de tal manera que l'assalt del feudalisme espanyol sigui per sempre més impossible.

Per la victòria del 16 de febrer hem de treballar ja per a traduir en realitats fecundes les inquietuds, els sentiments i les rebel·lies santes dels treballadors!

Companys, a reveure!

Penal del Puerto de Santa Maria, febrer 1936.

J. COMORERA

Si votes la candidatura del Front d'Esquerres votes per l'Amnistia

CIUTADANS: La Lliga, com sempre intentarà fer totes les maniobres imaginables. Compte, doncs, i d'una manera especial amb els automòbils de la Lliga. No deixeu passar res. Obreu!!

A l'endemà de la victòria

El proper dimarts, dia 16, el poble demostrarà en el plebiscit la seva voluntat, i, en definitiva, el rumb que vol que s'imprimeixi a la nostra política com a plasmarció de la voluntat d'un poble que malgrat tots els atavismes de les dretes que el governen sent com un gran impuls sanejador, l'afany de superar-se, de seguir sempre endavant vers la ruta suprema que el mena indefectiblement a plans superiors de superació humana on, en definitiva, hi trobarà els lligams necessaris per una major convivència entre els homes de bona voluntat.

Diem que el poble demostrarà la seva voluntat i això pot ésser interpretat per qui no ens conegui, en el sentit que nosaltres creiem que el plebiscit estarà presidit per la màxima imparcialitat, i per evitar suspicàcies correm a dir que precisament creiem tot el contrari, o sigui que l'objectivitat brillarà per llur absència. Però també creiem que, en moments de vibració com els que estem vivint, en què tots els homes, no ja d'una tendència marcadament de classe, ni els que no atrevint-se encara qualificar-se en aquest mot es diuen homes d'esquerra malgrat la majoria d'ells ésser obrers com els altres, sinó que tots plegats, en ample front, des dels partits marxistes amb llurs múltiples varietats fins els grups polítics i no polítics que malgrat tots els prejudicis i falles de la societat actual l'accepten com a cosa bona, tots donant-se compte de la quantitat enorme de coses que el dia 16 es posen en joc, s'han aplegat per a junts donar la gran batalla, i, quan — per les causes que sigui — es produeix un fet com el d'ara, pesi a qui pesi es guanyen les eleccions contra tot i contra tot-hom. Contra les coaccions governatives, contra les coaccions dels fabricants que amenacen amb tancar la fàbrica cas de triomfar el front popular, com si per funcionar les fàbriques fos imprescindible la permanència de l'«amo» i sinó que ho provin, està en les nostres mans demostrar-los el contrari. Sense candidatures repartides a dojo, sense auques de rodolins enganxades a les cantonades; sense diners i sense interventors.

Quan el poble fa sentir la seva veu de tro, trontolla tot. Res no atura la seva empenta abassegador, i, aquells que aprofitant-se de llur autoritat han intentat prevaricar el plebiscit només tenen temps de certificar la defunció d'un estat de coses a ells favorable.

El proper dia 16 és una data històrica. El poble donarà la gran batalla a tot allò que està podrit.

...

Cal, doncs, que comencem a preocupar-nos què serà precis fer després del triomf. No hem d'ésser tant inconscients de creure que caldrà l'epissòdica victòria del diuenge perquè, com per art d'encantament, totes les malúries quedin resoltes. Després de la victòria veia part més interessant d'ella la consolidació d'un règim de llibertat perquè mai més no hàgim de passar per la vergonya que hem passat ara. La tasca difícil comença precisament immediatament després de la victòria. Tinguem present en els moments de major alegria que per res no comptem els fàcils abandonaments i els lírics entusiasmes, si paral·lelament no hi ha una ferma

executòria portada ràpidament en el terreny de les realitzacions pràctiques.

Una mena de tasca que en podríem dir de salut pública haurà d'ésser realitzada. El que ens vàrem descuidar de fer el 14 d'abril caldrà que ho realitzem tot seguit. Hi ha una colla de coses i de personatges que si violentment hom no els escombra, amb el temps claven arrels i combaten despietadament aquells que no saberen llençar-los del davant.

No cal que retregui fets que estan a la memòria de tots gravats amb perfil de tragèdia, la sang que costà al poble, el fet que ell al seu degut temps no en sabé derramar.

Hem d'ésser enèrgics amb els nostres enemics. Nosaltres no hem d'estar tocats de pietat cristiana (?). Hem de portar-nos inexorablement contra els falsos amics de l'ordre, enemics de la llibertat. S'ha de demostrar a les autoritats eclesiàstiques — demostrar, no predicar — que si s'emboiquen en qüestions polítiques els sortirà bastant car. Hi ha una antiga dita dins l'aforisme català que diu que als ases cal tractar-los a garrotades, perquè és l'únic idioma que entenen. Caldrà tenir en compte els aforismes en tots

els nostres actes, sobretot quan ens adrecem a un tal Irrurita.

Si tota la responsabilitat del poder recaigués damunt nostre prompte resoldríem aquesta qüestió religiosa, a la qual hom dona més importància de la que en realitat té. Però com que això, de moment, no serà, ens haurem de limitar a exigir dels partits republicans que sotmetin l'església dins els marcs de qualsevol associació privada, com de fet, d'acord amb la Constitució, és.

...

I, sense estridències, anirem, o més ben dit, haurem d'anar a la solució definitiva — dins, és clar, la limitada amplitud que aquest mot pot tenir — de tots aquells problemes que en el primer bienni no es resolgueren. Resoldre'ls, però, amb valentia, sense mixtificacions ni fallències. Caldrà que els nostres homes no parlin molt, però, que treballin força.

Resoldre'ls tots de tal faísó que mai més no es pugui retrocedir ni un mil·límetre en les conquestes obtingudes.

Sense passió hem de convenir que després de la victòria hi haurà feina tallada per estona.

Sabrem complir-la?

TOMAS AMAT

Atenció!!, Catalans

¿Com no voleu que Cambó —el dels trenta anys de catalanisme i mala administració— defensi a Al. Lerroux i Garcia, l'enemic públic número 1 de la República, de Catalunya i d'Espanya, si en virtut de la llei del 2 de gener han pogut assaltar la Generalitat de Catalunya i tots els municipis catalans?

La llei del 2 de gener es un grapat de llot llançat a la cara de tots els catalans. Llegiu-la per darrera vegada:

L L E I

Article 1.r Resten en suspens les facultats concedides per l'Estatut de Catalunya al Parlament de la Generalitat, fins que les Corts, a proposta del Govern i després d'aixecada la suspensió de garanties constitucionals, acordi el restabliment gradual del règim autònom.

Article 2.n En el període transitori de què hom parla en l'article anterior assumirà totes les funcions que corresponen al President de la Generalitat i al seu Consell Executiu un Governador general que nomenarà el Govern, amb facultats de delegar, en tot o en part, les funcions atribuïdes al dit Consell.

En cessar el període transitori, si abans no hagués estat reformat l'Estatut, el Govern podrà confiar la seva representació a un Delegat per a l'exercici total o parcial a Catalunya de les funcions no atribuïdes a la Generalitat.

Article 3.r El Govern nomenarà una Comissió que, en el termini màxim de tres mesos, estudiï els serveis traspasats i valorats i proposi els que durant aquest règim provisional hagin de subsistir, els que hagin de rectificar-se i els que hagin de revertir a l'Estat, tot assenyalant en cada cas les normes a què haurà de subjectar-se l'execució dels acords adoptats.

En tot cas, les normes referents als serveis d'Ordre públic, Justícia i Ensenyament seran objecte d'una Llei.

Per tant,

Mano a tots els ciutadans que cooperin al compliment d'aquesta Llei, així com a tots els Tribunals i Autoritats que la facin complir.

Madrid, 2 de gener del 1935.

N. ALCALA-ZAMORA Y TORRES

El President del Consell de Ministres,
ALEJANDRO LERROUX GARCIA.

Català. Si votes per la Candidatura del Front del Desordre votes per la implantació definitiva d'aquesta llei.

Si votes per la Candidatura del Front Popular d'Esquerres votes per la derogació fulminant i immediata!

UNA BREU HISTORIA

La traïció de la Lliga

1714.—Berwick, al capdavant les tropes franceses i espanyoles, assalta Barcelona, cap i casal de Catalunya. Decret de Nova Planta: prohibeix l'ús de la llengua catalana i tota potestat legislativa. Dicta lleis de villipendi i deshonora per a tots els catalans.

1917.— Assamblea de Parlamentaris. Arribat el moment d'aconseguir les llibertats nacionals de Catalunya, la Lliga traïciona el poble i es ven aquestes llibertats per tres miserables carteres ministerials. Caiguda deshonrosa per a Catalunya. 1.ª traïció.

1923.— La Lliga apoia el triomf de la Dictadura de Primo de Rivera. Acomiada xardorosament el Dictador al Baixador del Pas-seig de Gràcia. 2.ª traïció.

1931.— Francesc Macià, al capdavant del poble esquerrà i obrer de Catalunya, reconquereix les llibertats nacionals i ressuscita la Generalitat de Catalunya.

1932.— Les Constituents republicanes promulguen l'Estatut de Catalunya. Triomfal rebuda de tots els parlamentaris catalans (cap de la Lliga).

1934.— La Lliga porta al Tribunal de Garanties Constitucionals — constituït tot per monàrquics i enemics tradicionals de Catalunya — la llei de Contractes de Conreu. Aquesta es legislada pel Parlament de Catalunya en virtut de les facultats que ens reconeix l'Estatut. La Lliga deserta i delata al Govern Central la Llei de C. de C. La declaració d'inconstitucionalitat de la llei de C. C. pel T. de G. C., situa al govern de la Generalitat en una sortida impossible. 3.ª traïció.

1934.— Octubre. La Generalitat de Catalunya cau per defensar la potestat legislativa del Parlament de Catalunya — avui ocupat per la guàrdia d'assalt sense protestar ni impedir-ho — pudent —, la Lliga de Lladres, al!, de Catalunya. La Generalitat cau; però cau plena de dignitat i d'honor. Compareu 1917-1934.

El general Batet, aliat de la Lliga, deroga la llei de Contractes de Conreu.

1935 Gener.— Lerroux, l'enemic públic núm. 1 de la República, decreta la infamant i vexatòria llei del 2 de gener.

La Lliga s'aprofita de l'estat excepcional de la llei i assalta desvergonyidament la Generalitat de Catalunya — Escalles-Illa — i tots els municipis catalans. 4.ª traïció.

1936 Febrer.— La Lliga s'alia amb Lerroux — el cap del Govern que dicta la llei del 2 de gener — i tots els enemics històrics de les llibertats nacionals de Catalunya. 5.ª traïció.

Catalans! si estimeu les llibertats nacionals de Catalunya plasmeu en l'Estatut no voteu la candidatura Lligacedomo...

Voteu la del Front Popular d'Esquerres!

COMPANY

EMPRESONAT

El conegut i lluitador company de la Joventut Socialista de Mataró, Joan Olivella, ha estat empresonat.

Pel que es veu, les dretes comencen la seva campanya electoral posant fora de combat els militants actius de les organitzacions obreres. Malgrat tots els empresonaments la victòria serà nostra i tots els companys seran alliberats.

L'aliat de Cambó (Lliga S. A.)

**LA L.L.L.I.G.A
SON EL
FRONT**

i, el feixisme és:

Esclavatge

Servitut

Imperialisme

Guerra Destrucció

Barbàrie Misèria Fam...

**CIUTADÀ, vota el FRONT D'ESQUERRES,
perquè votes contra el feixisme
opressor i criminal.**

**JUSTÍCIA SOCIAL
Unió Socialista de Catalunya**

Aquests dies s'han expedit molts passaports. Les dretes tenen por, por de perdre i carregar-se-la. Quant tenen tanta por és que no deuen tenir la consciència tranquil·la. Ho tenim en compte!!

LES TRAMPES DE LA LLIGA

Sabíem, per endavant, que el Front Català d'Ordre, que ni és català ni és d'ordre, empraria tots els procediments, per vergonyosos que fossin, per tal de guanyar la lluita vital que diumenge caldrà resoldre.

Esperàvem, i esperem encara, que les complexes oficines electorals de Lliga Catalana, S. A., amb la col·laboració meritíssima dels tupinaires llerrouxistes, fessin acudir els morts de tots els cementiris de la ciutat a complir el deure del ciutadà d'ultratumba.

Previem també que els burgesos, estemordits per la visió amenaçant de les «hordes» proletàries, freturoses de tastar el fetge burgès, coaccionarien llurs obrers amb l'amenaça de tancar tallers i fàbrica si la veu de les urnes no era la «veu de Catalunya». Fins i tot hi han cases que ja han tancat...

També confiem, no cal dir-ho, veure monges i capellans, de clausura o no, desfilar pels col·legis electorals sota el comandament del bisbe Posturita i a la conquesta del regne del cel, que pel que es veu no té inconvenient acceptar el sistema democràtic. Aquest sistema, tan fidelment democràtic, que dona alè i empenya a les majories per tal de renunciar el Poder en honor de les minories...

Però les informacions del nostre S. I. S. ens donen pauta per a creure que es va massa lluny, que se'n fa un gra massa. I si no vegeu:

A l'església de Betlem, des de molts anys ençà, reparteixen cada diumenge a cent-cinquanta o dues-cents dones necessitades de la barriada, queviures, robes, utensilis, etc., a canvi de fer-les confessar un cop per setmana i combregar un cop cada mes. Clàssica caritat cristiana que amenaça estroncar-se. En efecte. El darrer dia que acudiren aquestes necessitades a cercar, com de costum, el quilo de pa o la terça de vedella, mossèn Josep, que és el «repartidor de mercedes», les va reunir i els va dir aproximadament aquestes paraules:

—Bé, filletes. Les coses estan més malament cada dia i podria molt ben ésser que aquesta fos la darrera vegada que us fem caritat. El dia 16 es resoldrà en bé o en mal. I vosaltres ens hauríeu d'ajudar a fer triomfar la voluntat de Déu, perquè sinó Nostre Senyor no pensarà més en vosaltres. Així és que espero que el dia de les eleccions sigueu totes aquí a les set del matí i us acompanyarem en cotxe a votar. Si no teniu papers, no us amoineu, que ja us els treurem nosaltres...

Heus ací les paraules de mossèn Josep.

Paraules semblants a les pronunciades per mossèn Ventura, de l'església de Sant Pau, amb idèntiques circumstàncies i semblant auditori.

Paraules que, obeint uns ordres de caràcter general, deuen haver estat pronunciades per tots els «mossens» que campegen en la nostra terra. Fins ací havíem d'arribar!

El cardenal Gomà, arquebisbe de Toledo, i el senyor Figurita, bisbe de Barcelona, agents del cardenal Segura, complotaire monàrquic i agent del Sant Pare, que no del pare sant, s'entossudeixen a exposar a les vies populars les coves pètries on s'aixopluguen.

Allà ells!

No hem de donar un pas perquè rectifiquin de conducta.

Ni tan sols mouríem un dit per portar-los per camins de pau i legalitat.

Però que sàpiguen el què els hi va.

No sigui que hagin de repetir les paraules de mossèn Jeroni, després de la crema de l'any 1909:

—«Todo nos lo han quitado. Sólo me han dejado los ojos para llorar...»

JOSEP MIRET

Compte! Mossèn Josep que ll podem picar als dits per trampós i immoral.

La invasió dels bàrbars

Compte! Fem-nos enrerar Un elemental sentit de salutífera prevenció aconsella de replegar-nos a un costat de l'estadi. Vènen els bàrbars!

Ens abelliria de donar un vestiment ben patètic a les nostres exclamacions: mostrar una convulsió corporal, un fremiment desesperat, de moixó inadaptat al bany. Però no tenim fortuna, i l'esquinç d'un somriure delata el contingut irònic dels nostres propòsits d'actitud. No és possible el fingiment. D'altra banda, la flama íntima es nodreix d'essències vives d'indignació. Passem molt arran de pell tot de sensacions provocades per fets que ja constitueixen història i sentim, pels altres —pels que goson posar-se'n enfront— l'ardència de la vergonya que ells no tenen. Ah, si una taumaturgia reaccionària fes possible d'esborrar de la història els capítols de sang i de fam! Quines arrels més somes no tindria aleshores el pretèrit! I el present quin «handicap» per la vibració! La memòria, però,

és tan apunyalada que tota sutura hi és ineficaç...

El grotesc de certs punts del record dels «jóvenes bàrbaros» no pot llevar l'empenya de tantes hores funestes com han engendrat. Mal que avui ja siguin caducs i en senilitat, puix que llur verí s'ha propagat i llur fetorós alè ha rarficat els àmbits per on pultulaven. Fa vint i tants anys que era creat l'imperi del Paralel. Es ara, nogensmenys, que els paral·lels s'estableixen amb la màxima eloqüent evidència. No podia haver-hi conjunció sinó a base d'afinitats. I aquestes existeixen. Els noms eren predestinats a la integració de tal arpegi: Lerroux-Cambó-Calvo-Gil-Salazar... La resultant d'un acord d'aquesta natura no podia ésser més que aquesta: «Front simbiòtic» (en els medis interessats, anomenat «català» i «d'ordre»). I el concert que incita la marxa invasora no podia tenir una música més bàrbara: els esgarips de la trentenària tenora catalanista troben ara

l'eco que els ben escau: «A por Catalunya!»

De les terres estèrils vol portar-se'ns el germen de la redempció, però nosaltres ja fa temps que hem abandonat l'esfera de la ingenuïtat. La nostra sang no és per a ésser donada en llibació a la famolenca allau de «canis aureus» que vol llançar-se damunt el món obrer. Aquests zacals seran repel·lits, inmancablement. Ells amb ells s'assemblen. Són consanguinis. I de llur incest repugnant i lasciu no en podria venir sinó la parturició d'un fetus summa de monstruositat i barbàrie social. El perill és manifest. Però nosaltres provocarem l'avortament de tal guisa, que no hi valdran tots els perfeccionaments de la tècnica de l'obstetrícia. No ens deixarem prendre ni un pam de terra. Tants de màrtirs immolats a la feresa d'aquells que encara tenen l'agosarament d'intentar la invasió clamen venjança. I aquesta serà justa i implacable. Els vincerem! Ells són els devoradors de carn patidora i humil. Els tirans. Els despotes. Els fellons de l'exploitació. Els sàdics de la plutocràcia. Els catòlics. I els obtentors. Com en el regnat de Ferran VII, destruirien la Constitució, exaltarien i monopolitzarien el jesuïtisme, i imposarien un govern integrat per «una camarilla de capellans, freres, albardans i baixos llagoters», per dir-ho amb els mateixos termes emprats per l'historiador Benedetto Croce. Els més temperats serien uns dobles de l'emperador francès Louis Napoleón —que Pius IX anomenà «l'enviat de l'Atsstm»— la millor virtut del qual era una afeció tota original per a les classes populars, que li feia desitjar per a aquestes una «democràcia sense llibertat». Són els catòlics. Els que babegen mots de misericòrdia divina i perpetren crims de lesa humanitat. Són els que voldrien fer lluminàries al Vedell d'Or i utilitzarien, si poguessin, ciris fabricats amb l'oment de les víctimes humanes, com a l'Anglaterra del temps de Cromwell. Són els bàrbars. Però no! No penetraran! La invasió serà continguda per la voluntat insubornable dels que posseeixen la gran força i la ingent raó d'haver estat i d'ésser brutalment torturats i ignomiosament explotats. La veu del proletariat és rogallosa de dolor i saturada de fel. Però no l'ofegarà la música dissonant i bàrbara de l'invasor...

Els assassins de Catalunya i d'Astúries es drecen i, de llurs tombes estant, ens remembren la tràgica culminació del bienni horrid i fan tremolar l'estendard dels exèrcits d'emancipació. Les llàgrimes de tantes mares que han estat salvatgement desposseïdes de la carn de llurs entranyes, han produït el llac de sal on han de trobar càstig totes les fellonies dels bàrbars.

Amb la sang dels afusellats de Jaca va escriure's la pàgina històrica del 14 d'abril del 1931. Amb la dels obrers i germans immolats a Catalunya i Astúries, el proper dia 16 hem d'iniciar l'escriptura del capítol de protesta més vehement de la nostra Història de poble insubmis.

Per la venjança dels proletaris caiguts; perquè els nostres fills no s'avergonyixin de nosaltres; per reivindicar-nos amb tota la dignitat i tot l'orgull de la nostra condició social; per l'alliberament dels injustament empresonats; pel retorn dels que es migren a l'exili i per la reducció dels delinqüents comuns i dels homicides: A la batalla del 16 de febrer! Contra els polítics incestuosos! Contra els plutocrates assassins! Contra els jesuïtes! Contra els invasors! Contra els bàrbars!

Obra de la reacció

Com es distribueix el pressupost espanyol

18.000.000 per les despeses carcelàries.
203.000.000 per Policia, Guàrdia d'Assalt, Guàrdia Civil i de Seguretat.
1.100.000.000 per interessos del deute pasiu.
1.060.000.000 per Guerra i Marina.
16.000.000 per la clerecia.
92.000.000 per als havers passius.
Total: 2.489 milions per desfetes antisocials i de represió.

I mentrestant, anem treballant els esclaus!

Constitució política de la República Espanyola

Art. 1 Espanya és una República democràtica de treballadors de totes classes, que s'organitza en règim de LLIBERTAT i de JUSTÍCIA.

Els poders de tots els seus òrgans emanen del poble. La República constitueix un Estat integral compatible amb l'autonomia de Municipis i regions.

Art. 2 Tots els espanyols són iguals davant la llei.

Art. 3 L'Estat espanyol no té religió oficial.

Art. 7 L'Estat espanyol acatarà (!) les normes universals del DRET internacional.

Art. 9 Els alcaldes seran designats sempre per l'elecció directa del poble o l'Ajuntament.

Art. 34. Tota persona té dret a emetre lliurement les seves idees i opinions sense sotmetre's a la prèvia censura.

Art. 46 La República assegurarà a tot treballador les condicions necessàries d'una existència digna.

Art. 72 El President de la República prometrà solemnement davant les Corts, fidelitat a la República i a la Constitució.

Art. 104 El Ministeri Fiscal vetllarà per l'exacte compliment de les lleis i per l'interès social.

Què és la Constitució de la República interpretada per les dretes?

Unes quantes guerres...

La dels set anys: 550.000 homes morts.
La de la revolució francesa: 1.400.000 morts.
Les napoleòniques: 1.700.000 morts.
La de Crimea: 785.000 morts.
La de la Independència americana: 700.000 morts.
La russo-japonesa: 624.000 morts.
Les balcàniques: 108.000 morts.

La GRAN GUERRA:

13.000.000 de morts
17.000.000 de ferits
6.000.000 d'invàlids
4 homes morien cada minut.
240 homes morien cada hora.
6.400 homes morien cada dia.
Si triomfen les dretes triomfarà el feixisme i una nova guerra, més destructiva que totes les passades juntes esclatarà...
TRIEU!

Més obra de la reacció

Han obsequiat amb:
16.000.000 a la clerecia.
50.000.000 a les empreses ferroviàries.
150.000.000 als jesuïtes per a la devolució de finques.
800.000.000 a empreses navals.
13.000.000 als acaparadors d'arròs i moresc.
Per Treball, Justícia i Sanitat, en 1936, 31 milions menys que en 1932.
Per Obres Públiques i Comunicacions, 316 milions menys que en 1932.
Per Instrucció Pública, 527 milions menys que en 1932.
Per Marina, 6 milions més que en 1932.
Per Governació, 58 milions més que en 1932.
Per Guerra, 132 milions més que en 1932.
Per Crèdits extraordinaris en 1934, 238 milions de pessetes.

CIUTADANS, VOTEU LES DRETES!!!

Els representants de la classe obrera que integren el FRONT POPULAR D'ESQUERRES

Comorera
U. S. C.

Pla i Armengol
U. S. C.

Sala
U. S. C.

Comes
U. S. C.

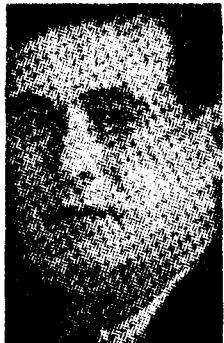
Aznar
P. C. P.

Valdés
P. C. C.

Calvet
U. R.

Padró
U. R.

Aconseguit el triomf imposaran immediatament el restabliment de l'Estatut; la concessió d'una àmplia i profunda Amnistia; el restabliment de la llei de Contractes de Conreu; la derogació de la llei d'Arrendaments; la imposició altra volta de la llei de Termes Municipals; la separació de l'Església i de l'Estat, i anul·lament de la concessió dels 16.000.000 a la clerecia; la immediata aplicació de la Reforma Agrària; l'aplicació de mesures coercitives contra els caps monàrquics i republicans

Lecina
P. S. O. E.

Maurin
P. O. U. M.

dubtosos de l'exèrcit republicà; i per damunt de tot, la intangibilitat dels principis constitucionals i Justícia implacable i fulminant contra tots els abusos comesos durant el període dictatorial del bienni negre, en ordre a l'administració i a les repressions en massa de camperols i obres de Catalunya i Espanya.

En peu tots per la victòria del FRONT POPULAR D'ESQUERRES.

De còmplices a estraperlistes

Al front Català d'Ordre li manca un candidat: Joan A. Parpal i Bruna (Secretari de la Lliga Catalana)

No sabem si per oblid (?) o deliberadament, el nom de Joan A. Parpal i Bruna no figura encapçalant la candidatura del Front Català d'Ordre. La Lliga Catalana ha perdut amb això uns milers de vots. Ha perdut els vots dels obrers

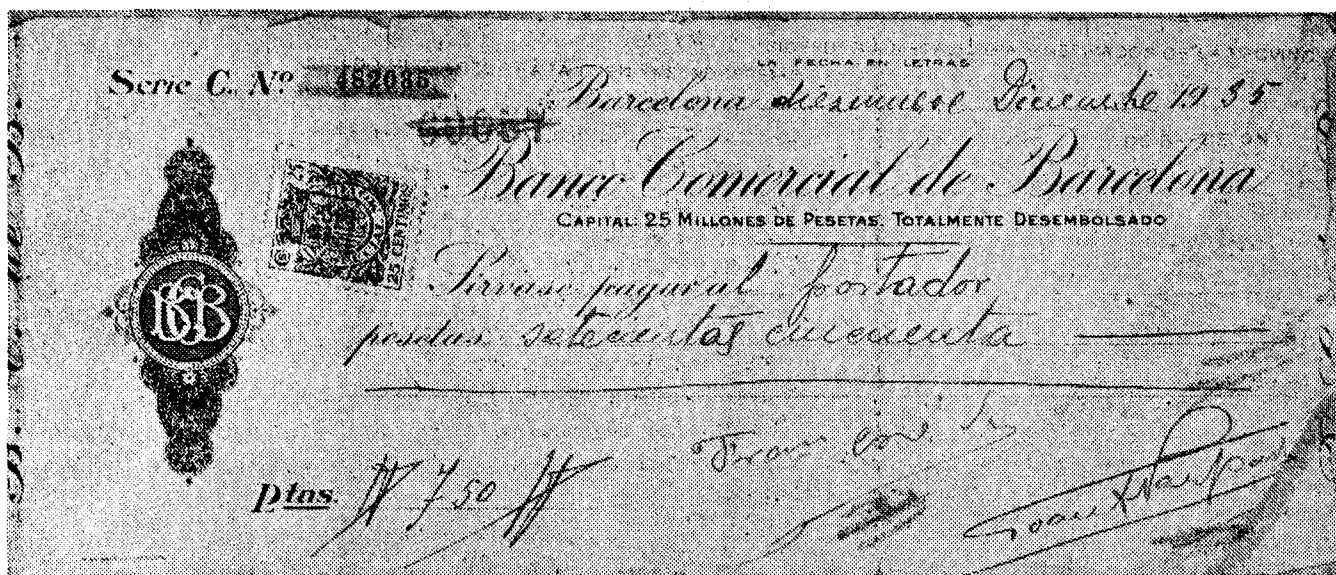
la quantitat de mil vuitcentes deu pessetes amb trenta-set cèntims. Després de dos anys llargs d'espera, el Sr. Conseller-Gestor de Treball anul·là les actuacions i ordenà que es reposés l'assumpte a l'estat e veredicta.

Convocat l'obrer, li feren propostions per mitjà del Sr. Parpal i Bruna (secretari) per a liquidar la qüestió. L'obrer, amenaçat vergonyosament pel Sr. Parpal, transigí

Segurament que es donaran moltes explicacions jurídiques, però, que per endavant desconfiem de tot i per demostrar-ho publicuem el xec, perquè hom no es pensi que això és una invenció nostra.

El xec no es pagà perquè no hi havia fons. Aquesta és la deducció lògica i veritable, ja que el xec reunia totes les condicions indispensables perquè fos satisfet.

L'opinió pública, amb aquest afer

metallúrgics que —qui ho dubta?— haurien votat pel secretari de llur Jurat Mixt de Treball, perquè, gràcies a ell, totes les reclamacions contra les injustícies patronals són guanyades pels... patrons, a l'enseny que disfruten la jornada de 44 hores setmanals... els patrons.

Una prova dels mèrits «straperlistes» del Sr. Parpal i Bruna, secretari del Jurat Mixt de les Indústries Metallúrgiques, Siderúrgiques i Similars la teniu en el fet següent:

L'obrer Josep Parladé i Casanovas, el mes de setembre del 1933 (!) presenta una demanda reclamant al seu patró Manuel Ballús, de Berga, una quantitat per hores extraordinàries, havent dictat sentència condemnant al patró. Aquest formulà recurs d'alçada contra la dita sentència, dipositant, és clar,

per la quantitat de setcentes cinquanta pessetes.

Ara bé. Després de fer-lo esperar més temps del que senyala la llei, el Jurat Mixt li lliurà un xec contra el Banc Comercial de Barcelona. En presentar-se al cobrament no li fou fet efectiu. Hom pogué endevinar fàcilment que NO HI HAVIA FONS. (El xec és oficialment del Jurat Mixt de Treball.)

L'amic Parladé, tot sorprès, es presenta novament al Jurat Mixt, i enlloc de fer-li efectiva la quantitat li diuen que vagi al Govern Civil que li pagaran. Parladé tement ésser enganyat, ho comunica al Jutjat de guàrdia per si en tot això hi hagués delicta. Però des del dia 23 de desembre darrer que no ha tingut noves del Jutjat. Ens podria dir el Sr. Jutge el curs que ha donat a aquest afer?

que acabem de comentar, pot formar-se una idea de la gent de la Lliga.

Quan el secretari general fa això, què faran els altres?

CONSIGNA

El borrar un nom de la candidatura és facilitar el triomf a la Lliga. No en borem cap.

Imp. Miret. — Guitre, 12. — Barcelona

La candidatura de Catalunya del Front Popular d'Esquerres

BARCELONA - CIUTAT

Lluís Companys i Jover (E. R. C.)
Martí Barrera i Maresma (E. R. C.)
Lluís Nicolau d'Olwer (A. C.)
Pere Coromines i Muntanya (E. R. C.)
Jaume Aguadé i Miró (E. R. C.)
Marià Rubió i Tudurí (E. R. C.)
Josep Sunyol i Garriga (E. R. C.)
Josep Maria Massip i Izabal (E. R. C.)
Pere Ferrer i Batlle (E. R. C.)
Claudi Ametlla i Coll (A. C.)
Ramon Nogués i Bizet (P. R. E.)
Faustí Ballvé i Pellicé (P. R. E.)
Ramon Pla i Armengol (U. S. C.)
Miquel Valdés (P. C. C.)
Joaquim Maurin i Julià (P. O. U. M.)
Pere Aznar Sesera (P. C. P.)

BARCELONA - CIRCUMSCRIPCIO

Joan Lluhi i Vallescà (P. N. R. E.)
Pere Mestres i Albert (E. R. C.)
Josep Tomàs i Piera (E. R. C.)
Josep A. Trabal i Sans (E. R. C.)
Domènec Palet i Barba (E. R. C.)
Francesc Senyal i Ferrer (E. R. C.)
Eduard Ragasol i Serra (A. C.)
Josep Calvet i Mora (U. R.)
Pau Padró i Canyelles (U. R.)
Jaume Comas i Jo (U. S. C.)
Pelai Sala i Berenguer (U. S. C.)

TARRAGONA

Ventura Gassol i Rovira (E. R. C.)
Marcellí Domingo i Sanjuan (P. R. E.)
Joan Sentís i Nogués (E. R. C.)
Josep Briansó i Salvadó (A. C.)
Amós Ruiz de Lecina (P. S. O. E.)

LLEIDA

Joan Comorera i Soler (U. S. C.)
Francesc de P. Gené i Aixelà (E. R. C.)
Joan Banyeres i Cateura (E. R. C.)
Ferran Zulueta i Giberga (E. R. C.)

GIRONA

Martí Esteve i Guau (A. C.)
Miquel Santaló i Parvorell (E. R. C.)
Josep Puig Pujades (E. R. C.)
Josep Mascort i Ribot (E. R. C.)
Joan Casanelles i Ibars (P. N. R. E.)